

**INSTANTANEE ALE MEMORIEI.
SINAIA PERIOADEI *BELLE ÉPOQUE*,
ÎN CĂRȚI POȘTALE ILUSTRATE**

CRISTINA BALINTE*

Obiecte de comunicare interpersonală, cărțile poștale apar la mijlocul secolului al XIX-lea în spațiul european germanic, înlocuind cu succes, prin minimalizarea formei și esențializarea mesajului, corespondența epistolară. Tendința de inovație a fost consemnată istoric. S-au stabilit astfel coordonatele spațio-temporale, conform cărora procesul a avut loc „în Germania lui 1865, dar, la 1 octombrie 1869, guvernul austriac a scos cea dintâi carte poștală”¹. Influența s-a răspândit cu rapiditate în provinciile Imperiului Austro-Ungar, dinspre centru către zonele de margine, apoi transfrontalier în Europa și pe alte continente, astfel încât, în perioada Belle Époque, de avânt al progresului tehnic, este instituită practica uzuală.

Mai întâi au apărut, pe plan mondial, cărțile poștale simple. Astfel, prima din lume datează din 1869 la Viena. În țara noastră este consemnată apariția celei dintâi cărți poștale în anul 1873 fiind printre primele din Europa. Din inițiative particulare, pe cărțile poștale simple, s-au tipărit diferite imagini și astfel au apărut primele cărți poștale ilustrate. Este cunoscută, ca cea mai veche, cea apărută în iulie 1870 a comerciantului german A. Schwartz, iar a doua este din septembrie 1870 de la Paris. Pe locul trei, în Europa, se înscrie cartea poștală ilustrată realizată de sibianul Emil Sigerius, care, în 1883, pe 4000 bucați de cărți poștale simple din 1880 a tipărit în atelierul lui Josef Dortleff o vedere (panoramică) a Sibiului, cu inscripția «Gruss aus Hermanstadt». ²

* C. Ș. III, Institutul de Istorie și Teorie literară „G. Călinescu”; e-mail: cristina.balinte@gmail.com.

¹ *A History of Picture Postcards*, http://www.historicalsocietyofgulfport.org/uploads/1/3/0/0/13008149/postcards_history.pdf (accesat la 27.03.2024).

² Ion Opriș, „Primele cărți poștale ilustrate apărute la Sibiu”, în *Transilvania*, anul XVI, nr. 7/1987, p. 56.

În România, primele cărți poștale ilustrate apar în vara lui 1894, fiind editate la Minerva, cu prilejul Expoziției cooperatorilor români, organizată în Grădina Cișmigiu, la inițiativa lui D. Butculescu. Pe cea dintâi este pus în circulație, alături de litografia pavilionului central expozițional (național), un desen al lui Constantin Jiquidi, reprezentând alegoric o tânără cu spice de grâu în mâini, îmbrăcată în costum popular. Din noiembrie 1894, prin Union Postale Internationale, la crearea și difuzarea ilustratelor cu teme românești se asociază edituri din Franța și mai ales din Germania: Louis Glaser, Carol Müller, Stock & Müller, Émile Stock. Sunt reproduse litografii, gravuri și din ce în ce mai multe cadre fotografice, tehnica foto fiind cunoscută la noi încă de la mijlocul secolului al XIX-lea, prin Carol Popp de Szathmary, A. Ihalsky, A. Brandt, Franz Mandy, ultimii doi ajungând la prestigiul titlaturii oficiale de „fotograf al Curții Regale” etc.

Pe măsură ce modernizarea teritoriului avansează, capătând o tot mai notabilă coerență, sunt difuzate de aceeași editură bucureșteană Minerva, începând cu 1899, cărți poștale ilustrate care răspândesc imagini ale unor locuri reprezentative ale țării. În primul rând, este promovată capitala București, cu reperate simbolice Palatul Regal, iar, în medalion, Grădina Cișmigiu. După 1903, se va alătura distribuției comerciale de masă reședința de vară a Regelui, de la Sinaia, pentru care sunt alese obiective exponențiale pentru tradiția fondatoare, Mănăstirea, ctitorită la 1695 de spătarul Mihai Cantacuzino, amplasată în centrul vizual, și realizările Coroanei, în medalioanele laterale figurând: Biserica Nouă ridicată la dimensiunile unei catedrale a Familiei Regale și Castelul Peleş. Imaginile nu sunt fotografice, realiste, ci reproduceri estetizante, după acuarele peisagistice.

Multiplicarea cadrelor de referință ale peisajului românesc determină avântul comercial de după 1900. Edituri precum Carol Göbl, Socec, Adolph Maier/Adolph Maier & D. Stern, cu sediul în pasajul Villacrosse din București (care preia fotografia de A. Duschek), Șaraga, J. Schwarzfeld, Am. Horowitz se specializează în reproducerea imaginilor de circulație, concurându-se în oferte de „vederi”³. Cărțile poștale ilustrate devin un procedeu caracteristic perioadei *Belle Époque*, de asociere între imagine și text, de colaborare între tehnică și estetică, de îmbinare între comerț și artă.

³ Romeo Alexandrescu, *Primele Cărți Poștale Ilustrate românești (Vederi 1894-1905)*. *Catalogare*, București, 2013.

Experimentul Sinaia: parcelarea vizuală a unui spațiu restrâns

Atelierele de profil ale lui Ihalsky, Brandt și Duschek sunt atestate la rubrica „Informațiuni” din ziarul local sinăian sau sunt menționate în reclame. Conform anunțurilor de presă, „fotograful Curței, d. Jehalski, care și-a mutat atelierul în Bulevardul Ghica – a expus în vitrinele sale minunate noue produse ale artei sale, artă în care este neîntrecut nu numai în România, dar și în orice altă țară cultă. De remarcat sunt vederile Sinaei și finețea de execuțiune a portretelor”⁴; în atelierul lui A. Brandt, un tânăr remarcabil prin „arta sa fotografică și picturală”, situat pe strada Gării, nr. 3, „se admiră de câteva zile [...] diferite peisaje ale cătunului Bușteni, sunt unele din cele mai bine reușite, și primele de acest fel, prin Majestatea Bucegilor, fotografiați în perspectivă”⁵. În 1905, la pagina de publicitate a „organului ilustrat al comunelor de pe Valea Prahovei”, este vorba despre *Sinaia-Predeal*, achiziționează spațiu firma „Fotografia Duschek. Sinaia”, care în acest mod „are onoare a aduce la cunoștința onor. Public atelierul său fotografic, cu aparatele cele mai perfecționate”, unde pot fi prelucrate „portrete, grupuri, peysage (*sic!*), vederi de vile”⁶ etc.”⁷

În eseu „Lumea-imagine”, inclus în volumul *Despre fotografie* (1977), Susan Sontag susține că „o societate devine «modernă» când una dintre activitățile sale principale este producerea și consumarea imaginilor, când imaginile – care au capacitatea extraordinară de a determina așteptările pe care le avem de la realitate și reprezintă râvnitele substitute ale experienței reale – devin indispensabile pentru sănătatea economiei, stabilitatea politicii și fericirea individuală”⁸. Din demonstrația teoretică pe care autoarea o desfășoară din perspectiva criticii culturale, sunt de reținut, deopotrivă, raportul disociativ dintre mediatorii vizuali, pictura ca *interpretare* și fotografia ca *înregistrare* a realului: „În vreme ce o pictură, chiar și una care întrunește standardele fotografice ale asemănării, nu este niciodată mai mult decât declarația unei interpretări, o fotografie nu este niciodată mai puțin decât înregistrare unei emanații (unde de lumină reflectate de obiecte)”, precum și definirea fotografiei sub forma

⁴ Săptămânalul *Sinaia*, anul I, nr. 2, 12 iulie 1890, p. 2.

⁵ *Ibidem*, anul I, nr. 3, 20 iulie 1890, p. 3.

⁶ Mai degrabă vederi „de villes” (fr. *vues de villes*).

⁷ *Sinaia-Predeal*, anul I, nr. 1, 27 iulie 1905, p. 6 („Adrese și anunțuri”).

⁸ Susan Sontag, *Despre fotografie*, traducere din limba engleză de Delia Zahareanu, Vellant, București, 2018, p. 159.

unui „vestigiu material al subiectului său într-un fel în care nicio pictură nu poate fi”⁹.

Loc, istorie, memorie

Nu există memorie fără istorie. În consecință, înainte de a parcurge câteva din efectele remanente ale parcelării imagine-text, prin cărțile poștale, vom trasa cadrul general, descriind succint coordonatele istorice ale parcelării spațiului modernizării privilegiate de la Sinaia, în perioada stabilirii reședinței regale și a dezvoltării urbanistice ulterioare.

La 5 august 1866, domnitorul Carol I vizitează Valea Prahovei, luând cunoștință cu peisajul montan al teritoriului sălbatic de la Sinaia. Pe atunci, denumirea de Sinaia o avea doar mănăstirea cantacuzină. După cum informează cele mai atente surse, publicațiile de limbă română din Transilvania, foarte consecvente în relatările din corespondențele lor despre schimbările și evenimentele care aveau loc în România:

„Carol I își cumpără un munte, făcu și un schimb cu Eforia spitalelor; după aceea se află cu cale că Sinaia să fie destinată pentru o reședință de vară, iar mai la vale sub deal să se înființeze un oraș, cu atât mai vărtos că pe toată distanța cât ține din Predeal două poște mari până în comuna Comarnic nu era nici măcar un satuleț mai compact, decât numai grupe de câte 4-5 case, sau și numai câte una sau două în toată distanța aceea”¹⁰.

Aproape un deceniu mai târziu, la 22 august 1875, se pune piatra de temelie a Peleşului, ale cărui planuri fusese încredințate la început spre elaborare arhitectului Wilhelm von Doderer, „profesor la Școala Politehnică din Viena”, cel care proiectase băile de la Herculane. Lucrările sunt oprite în timpul războiului ruso-turc (1877-1878) și reluate ulterior cu efervescentă, astfel încât pe 7 octombrie 1883 are loc inaugurarea Castelului Peleş, arh. vienez Doderer fiind înlocuit între timp, în 1876, după neînțelegeri cu regele Carol, de subalternul său, arh. Johannes Schultz din Lemberg. Între 1872 și 1880, pe loturi aflate în proprietatea Eforiei Spitalelor Civile, apar atât reședința regală, cât și o modernă *ville de saison*. Pe 11 aprilie 1880, Sinaia este declarată comună urbană, prin votul final din Adunarea deputaților.

⁹ *Ibidem*, p. 160.

¹⁰ f.a., „Orasiul si Castelul Sinaia”, în *Transilvania*, anul XIV, nr. 19-20, 1-15 octombrie 1883, p. 140-142.

După cum putem afla din ziarul „Universul”, la 1894: „În editura librăriei Carol Müller, a apărut un album pentru Sinaia, *Souvenir de Sinaia*, care coprinde 30 de vederi diferite din Sinaia: Castelul Peleş, Mănăstirea, otelul Caraiman”¹¹. Titlul albumului subliniază relația obiectului vizual de comunicare cu funcția memoriei (fr. *souvenir* = amintire). Cărțile poștale ilustrate sunt obiecte care transmit imagini privilegiate, demne de păstrat spre aducere aminte. Nimeni nu trimite sau alege să trimită o imagine dezolantă, estetica urâtului fiind exclusă din regimul lor pragmatic.

Imagini cu obiective/instituții omologate într-o geografie a modernității, a civilizației, a elitei, cărțile poștale oferă decupaje admirabile prin realitatea locurilor: Castelul Peleş, Mănăstirea cu Biserica Nouă, Castelul Pelișor, Cuibul Princesei, parcul Ghica, Gara, Băile de hidroterapie ale Eforiei, hotelurile Sinaia, Caraiman, Palace, zona de vile de pe Furnica, Școala „Carmen Sylva” și str. Lascăr Catargiu, Cazinoul, cofetăria și restaurantul Capșa, zona Gura Pădurii și Piața Nouă, Valea Rea, str. Mihai Cantacuzino.

Textele creează nuanțe, fiind mai ancorate la realitatea momentului istoric. Sunt fragmente ale unor povești de viață, care atestă prezența unei populații instabile, multietnice, o caracteristică demografică a zonelor de frontieră și a spațiilor de circuit sezonier (vilegiatură, stațiuni balneare etc.) Din lectura imaginilor în asociere cu textele se constată schimburi și interferențe, afinități și influențe datorate spațiului de circulație situat în apropierea graniței cu Imperiul Austro-Ungar, într-o zonă laterală, marginală a Europei Centrale și pe traiectoria drumului între Orient și Occident.

Lectura teritoriului Sinaiei se poate realiza pe două axe vizuale. Prima urmează o traiectorie orizontală, cu direcție însă oscilantă, în funcție de alegerea privitorului: dinspre Transilvania sau dinspre Valahia. Pe direcția tradiției, pornind din partea cu afinități valahe sau pe direcția modernității, venită din partea influențelor central-europene. Cea de-a doua are în vedere traiectoria verticală de orientare în imagine, racordată la ideologia nord-sud, foarte curentă în epocă, mai precis a teoriei politico-sociale a dezvoltării de la nord la sud a oricărui teritoriu. Cărțile poștale cu vederi generale, panoramice reflectă ierarhiile de putere și treptele de progres arhitectural în amenajarea locală, în timp ce instantaneele cu detalii de clădiri și aspecte zonale invită la o plimbare printr-un decor ales, plăcut privitorilor.

Un catalog de imagini asociate, preluări după cărți poștale în circulație, considerate definitorii pentru o introducere în specificul turistic al urbei,

¹¹ *Universul*, anul XII, nr. 268, 15 (27) noiembrie 1894, p. 3 („Știri”).

este expus la pagina întâi a primului număr din 10-17 august 1913, al săptămânalului de limbă franceză *Sinaia*, „mondain, littéraire, théâtral et sportif”, cu sediul în parcul Ghica. Selecția de cinci ilustrații are în centru o vedere panoramică asupra orașului luată din direcția drumului Brașovului (fiind mai ales focalizate hotelul Caraiman și băile de hidroterapie, ambele finanțate de Eforia Spitalelor Civile); cu amplasare pe colțuri, retrase în fundal, sunt reținute cadre ale divertismentului (cofetăria și restaurantul Capșa, parcul central, cu fântâna arteziană în prim-plan, Pescăria Eforiei și o perspectivă asupra zonei Gura Pădurii către Caraiman). Discursul vizual încearcă să argumenteze convingător adresarea redacțională exprimată prin editorial: „À tous ceux qui rêvent d'un paradis enchanteur, nous dirons les beautés de la Perle des Carpates, et nous faciliterons leur venue en mettant à leur connaissance les milles détails qui font de Sinaia le séjour le plus agréable de l'Europe et le salon du monde”¹².

Mărturii în text și imagine¹³

Fig. 1

¹² François Barriera, „Homages”, în *Sinaia*, I-ère année, no. I, 10-17 août 1913, p. 1 („Tuturor celor care visează la un paradis fermecat, le vom spune care sunt frumusețile Perlei Carpaților, și le vom facilita venirea, aducându-le la cunoștință cele o mie de detalii care fac din Sinaia loc al sejurului cel mai plăcut din Europa și un salon de lume”).

¹³ Cărțile poștale prezentate în secțiune fac parte din colecția personală.

Data poștei: 20 iulie 1903, trimisă la Praga (Bohemia).

„Servus Iosef,

Ich und hie di țait ist der șein, hir ist untărșein. Complimente und auf-vidăr-dein în Jare 1904. Fir ales complimente, Costică”¹⁴.

Mesajul-document este pitoresc din punct de vedere lingvistic, prin stilul de exprimare combinat, de Europa Centrală, cu adresare prin „servus” și cunoașterea limbii germane la nivel de vorbitor periferic.

Fig. 2

Sinaia. Strada Poștei, cu reperele urbane emblematice: vila Wendy/Carola, hotelul Regal, băile Eforiei, cafeneaua Kalimtzakis.

Data poștei: 7 septembrie 1907;

Destinatar: Madame Veuve Pinard, Pont-Rousseau, Loire Inférieure, France

„Sinaia, Sinaia, aujourd’hui. Samedi j’ai reçu les cartes d’Ernestine. Je vois par elles que vous passez un bon mois. J’en suis content. Loumaye revient

¹⁴ În traducere aproximativă: „Eu și (...), timpul aici este foarte frumos, e frumos aici. Complimente și la revedere în 1904. Complimente pentru tot. Costică”.

là pour un chantier en perspective. Il commencera à faire frais or ici il fait un vent terrible. En bonne santé, vous embrasse, Ernest”¹⁵.

Cel care semnează Ernest era fără îndoială Jean Ernest, succesor al lui Karel Liman și ultimul arhitect al Casei Regale (mai precis, șeful biroului de arhitectură de la Peleş, în perioada interbelică). L-am identificat după semnătura pe care am găsit-o în alte documente.

Loumaye intrigă mai mult, creându-se ipoteza ca Marcel Loumaye (1889-1956), poet simbolist în tinerețe (comparabil cu B. Fundoianu, în *Priveliști*), devenit mai târziu om politic, jurist, profesor la Universitatea din Liège, să fi trecut prin peisajul sinăian Belle Époque. În 1939, poate nu întâmplător, va îndeplini funcția de secretar general al Asociației belgo-române. „Șantierul” indicat s-ar putea să fi fost unul literar.

Fig. 3

Data poștei: 1908

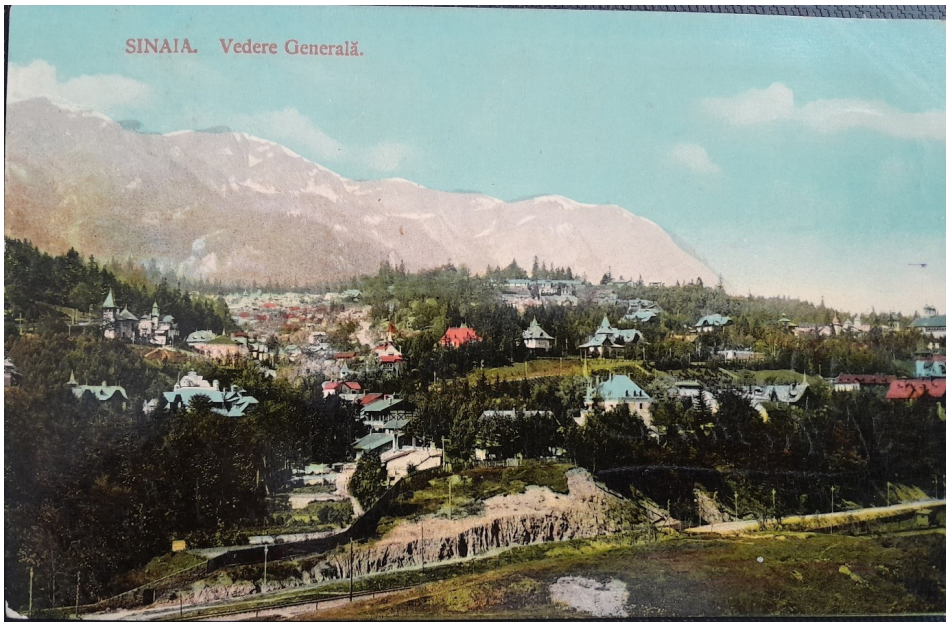
Destinatar: Miss Snazelle, chez Madame Silberstein, Berchtesgaden, Villa Waldluft, Salzberg, Germania (regiunea Bavaria).

¹⁵ „Sinaia, Sinaia, astăzi. Sâmbătă, am primit cărțile poștale de la Ernestine. Văd prin intermediul lor că vă merge bine luna aceasta. Îmi pare bine. Loumaye se va întoarce acolo în perspectiva unui șantier. Va începe frigul, iar aici bate vântul înfiorător. Bine, sănătos, vă îmbrățișez, Ernest” (trad. C.B.).

„This is the Monastery. We go to the church every Sunday here. The King and the Royal Family also attend seances here. Send me some cards from Berchtesgaden. I hope you are well. Very much love from Lilian”¹⁶.

Dintr-o carte poștală, în limba franceză, expediată de o prietenă, M. Gauthier, ilustrată de asemenea cu imaginea Mănăstirii (vedere dinspre parcul guvernantelor, de această dată) aflăm câteva date din biografia domnișoarei Snazelle. Numele său complet era Sarah Snazelle, iar în decembrie 1909 ajunsese să lucreze în serviciul Irinei Procopiu, doamnă de onoare a Reginei Maria.

Fig. 4

Data poștei: 29 iulie 1912

Destinatar: D-l Leopold Feltzel, Bucuresh, Calea Griviței 179, Fabrica de Oglinzi

Expeditori: Al. Cristescu, Al. Ionescu

Mesajul: „Grusse von Sinaia”¹⁷.

¹⁶ „Aceasta este Mănăstirea. Venim aici în fiecare duminică. Atât Regele, cât și Familia Regală participă la slujbe. Trimite-mi câteva cărți poștale din Berchtesgaden. Sper că ești bine. Cu foarte multă dragoste, Lilian” (trad. C. B.).

¹⁷ „Salutări din Sinaia” (trad. C. B.).

O carte poștală ilustrată, de la început de sec. XX, omologabilă teoriei lui Walter Benjamin despre „opera de artă în epoca reproductibilității sale tehnice”. Fragmentul de realitate vizuală fixată procedural invită la o călătorie prin imagine, un parcurs cu multe opriri în locuri ale memoriei (cazarma de pe Furnica, vile, drumul Brașovului, parțial Mănăstirea). După cum avertizează Benjamin: „fotografiile transmit mai curând o neliniște privitorului, care simte că trebuie să-și croiască un drum pentru a le înțelege”¹⁸. Desigur, o formă ușoară de anxietate față de ambiguitățile textului kafkian care creează suspans pe *verso*, ca micronucleu de istorie personală.

Fig. 5

Data poștei: 22 Décembre 1918

Armée Française du Danube¹⁹

„Mon Cher Petit Robert,

Je te remercie beaucoup pour ta jolie petite carte du 1er Décembre que j'ai reçu hier dans l'après-midi, très heureux de te savoir en parfaite santé

¹⁸ Walter Benjamin, *Opera de artă în epoca reproductibilității sale tehnice*, versiunea a cincea, VI, traducere din limba germană de Christian Ferencz-Flatz, Ed. Tact, Cluj-Napoca, 2015, p. 161.

¹⁹ Comandată la acea vreme de generalul Berthelot.

ainsi que ta chère tante. Quant à moi ça va toujours à merveille et je suis toujours en Roumanie aux environs de Bucarest”²⁰.

O formă de comunicare deschisă

Destinate comercializării, difuzării imaginilor-etalon cu locuri ale înnoirii sau conservării unor instantanee ale memoriei, cărțile poștale propun fragmente (parcele) de realitate vizuală, într-o simultaneitate cel puțin formală cu partea textuală însoțitoare. Imaginea este o încremenire în timp și istorie, spre deosebire de textul scris care o completează, aduce informații de amănunt, instituie vocile implicate în dialog. Fără text, imaginile de pe cărți poștale sunt închideri cu valoare absolută de expunere, în termenii disocierii operate de Walter Benjamin:

„Odată cu fotografia, valoarea de expunere forțează valoarea de cult să reculeze pe toată linia. Dar aceasta din urmă nu cedează defel fără luptă. Ea ocupă o ultimă redută, care este tocmai chipul omenesc. [...] În schimb, atunci când omul se retrage din fotografie, valoarea de expunere își manifestă pentru întâia oară preeminența în raport cu valoarea de cult”²¹.

Cărțile poștale ilustrate aduc o serie de deschideri: mai întâi în formalismul comunicării, cu toată rezistența la nou, reușesc să depășească treptat conservatorismul celor obișnuiți să își transmită mesajele doar în plic; apoi, în valorizarea componentei umane, cu autenticitatea identitară atașată unei alegeri vizuale care presupune istorie și memorie, asemănătoare, puțin mai târziu, trecerii de la cinematograful mut la cel sonor.

În perioada Belle Époque de la noi, corespunzătoare domniei lui Carol I, Sinaia este modernitatea în miniatură, un micro-univers permeabil influențelor civilizatoare, un spațiu restrâns, dar ordonat, o Capitală de vacanță cu sistemul ei esențializat, în care decriptările de arheologie vizuală au cel mai adesea sens, nu doar semnificații.

²⁰ „Dragul meu micuț, Robert, vii mulțumiri pentru drăguța carte poștală din 1 decembrie, pe care am primit-o ieri după-amiază, foarte bucuros să aflu că ești perfect sănătos, iar mătușa ta, la fel. Cât despre mine, mă simt minunat, sunt tot în România în vecinătatea Bucureștiului [cu *Armata Franceză a Dunării*]” (trad. C. B.).

²¹ Walter Benjamin, *op. cit.*, p. 161. A se vedea și critica lui Georges Didi-Huberman, în *Walter Benjamin, arheolog și cărpaci al memoriei*, din volumul *În fața timpului. Istoria artei și anacronismul imaginilor*, traducere din limba franceză și postfață de Laura Marin, Ed. Tact, Cluj-Napoca, 2021, p. 104-117.

Bibliografie

- Alexandrescu, Romeo, 2013, *Primele Cărți Poștale Ilustrate românești (Vederi 1894-1905)*. *Catalogare*, București.
- Benjamin, Walter, *Opera de artă în epoca reproductibilității sale tehnice*, versiunea a cincea, VI, traducere din limba germană de Christian Ferencz-Flatz, Editura Tact, Cluj-Napoca, 2015.
- Didi-Huberman, Georges, *În fața timpului. Istoria artei și anacronismul imaginilor*, traducere din limba franceză și postfață de Laura Marin, Editura Tact, Cluj-Napoca, 2021.
- Sontag, Susan, *Despre fotografie*, traducere din limba engleză de Delia Zahareanu, Editura Vellant, București, 2018.

Periodice:

Sinaia, anul I, nr. 2, 12 iulie 1890, p. 2.

Sinaia-Predeal, anul I, nr. 1, 27 iulie 1905, p. 6 („Adrese și anunciuri”).

f.a., „Orasiul si Castelul Sinaia”, în *Transilvania*, anul XIV, nr. 19-20, 1-15 octombrie 1883, p. 140-142.

Opriș, Ion, „Primele cărți poștale ilustrate apărute la Sibiu”, în *Transilvania*, anul XVI, nr. 7/1987, p. 56.

Universul, anul XII, nr. 268, 15 (27) noiembrie 1894, p. 3 („Știri”)

Sursă electronică:

A History of Picture Postcards, http://www.historicalsocietyofgulfport.org/uploads/1/3/0/0/13008149/postcards_history.pdf (accesat la 27.03.2024).

ABSTRACT: Micro-registers of memory and history, concentrated forms of communication through visual and textual simultaneity, the illustrated postcards were put into circulation during the Belle Époque period (1871-1914). The “consumption of images” (Susan Sontag) developed and the “mechanical reproduction” (Walter Benjamin) accelerated, accompanying the process of modernization of society. The reference space of this article is Sinaia (Prahova County, Romania), a small rural mountain territory that became a city from 1880 and was quickly organized as the royal summer residence during the reign of Carol I Hohenzollern. I followed the selection of landscape representative snapshots, the „parcellations” operated on the territorial frame, in the association between technique and aesthetics, succinct personal narratives and events, ideas, perceptions preserved in writing on the postcards, as an attestation through image and text of modernity in miniature.

KEYWORDS: Sinaia, memory, history, postcards, instant.